

TOLDALAGI PÁL VERSEI

F e l i s k e l t e m

Már eltemettem magamat,
az írógépem télen
nyújtózkodott az asztalon,
már semmit sem reméltem,

csupán a nagy megdermedést
vettem komolyan számba,
a sírgödör, behantolás
az útját megtalálta

fáradt szívemben. Hirtelen
valami történt. Ettől
az is felegyenesedik,
aki egészen megtört;

hallottam: „Kelj fel”, s a parancs
szavára fel is keltem,
hogy „feltámadásom” után
zordul elénekeljem

a nyomorultak énekét,
ami enyém is volt már,
megszólítottam magamat:
hát te miért is voltál? —

de nem felelt rá senki sem,
várom tehát a rákot,
az agyvérzést, a szívhalált.
Utána sose láttok.

Í g y l e s z e k m e z t e l e n

Egy katona és egy apáca
jelent meg nekem a minap;
azt jelentették mind a ketten:
létem alagútjainak

sötétjében a szélsőségek
békét kötnek, és cinkosok
módjára ők mozgásba hoznak;
a szolgálatra gondolok,

amely sajátjuk; tette készség,
küzdelem, önfeláldozás
észrevétlen szívembe jutnak,
s felugrok, ahogy ez szokás

ilyenkor; tenni, venni, adni
akarok és meg is teszem,
burkom szétreped s így leszek még
fiatalosan meztelen.

J a j n e k e m

Kifosztottak, ütöttek, vertek,
eltűntek az illatos kertek,
helyükbe jött a szív magánya,
az el nem tűnő zúzmara,
s a másik érzés, hogy az ember
mindig magába hullana;
ezért mondom, nyöszörgöm egyre,
halott anyámat nem feledve,
hogy jaj nekem, hogy jaj nekem,
hogy amitől még ma is félek,
a halál lesz talán az élet
után a legfőbb kegyelem.

G y ó n á s a i m t ö r e d é k e

Hogyan tévelygünk ebben a világban!
Nem kívánom, amit tegnap kívántam,
alvás előtt imádkozó kezekkel
jekszem, reggel undorral ébredek fel,
összekuszálódnak a dolgok nappal,
szembetalálom magamat falakkal,
amelyeknél meg kell állanom. Vége.
Ez gyónásaim egyik töredéke.